

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

Mai (Florar)
nr. 5 (31) / 2019

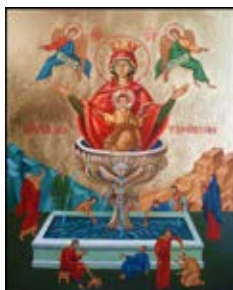
Ce vreau eu sau ce vrei Tu?

Citiți în pagina 1

Să simtă toți iubirea ta...

Citiți în pagina 10

Izvorul Tămăduirii

Citiți în pagina 14

Ce nu te va întreba Dumnezeu la judecată?

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Ce vreau eu sau ce vrei Tu?

C

hiar dacă acum nu mai visez, pot spune că în tinerețe visam adesea, dar pentru că tot mi-am adus aminte, vreau să vă povestesc un vis cu adevărat ciudat.

Mă aflu unde la mijlocul unui lac și stăteam într-o barcă ce plutea în derivă. Era aproape dimineață, soarele răsărea, iar lumina parcă străpungea întunericul cu fiecare secundă trecută. Deodată, ceva lumina în adâncul lacului, iar acea lumină se apropia tot mai mult de suprafața apei. Se apropia de mine, ieșind în sfârșit la suprafață. Era un mic peștișor auriu. Stătea pur și simplu și se uita la mine. Pe moment, am crezut că el poate îmi va îndeplini niște dorințe, prin absurd. Vreau să vă spun că totul părea real, peștișorul, lacul, soarele, tot ceea ce priveam. Atunci, am început să îl rog să-mi îndeplinească o dorință. Dorința mea a fost să o ajute pe mama mea și să o vindece de boala care îi măcina trupul bucățiță cu bucățiță. Deodată, totul a dispărut, treptat, parcă pluteam prin timp. Apoi, dintr-odată, eram în sufragerie împreună cu toți cunoscuții mei, iar eu suflam în lumânările de pe tortul imens primit de ziua mea de naștere. Toți zâmbeau, erau fericiți, fără probleme. Atunci am privit spre mama și arăta foarte bine și foarte veselă. Apoi, o lumină puternică a acoperit privirea ochilor mei. M-am trezit din vis, tot nu-mi venea să cred că am visat așa ceva. Era încă noapte. Am coborât ușor din pat și m-am îndreptat tiptil spre camera părinților. Ușa de la cameră era permanent întredeschisă. Mama stătea nemișcată la marginea patului cu capul între mâini. M-am întors încetișor în patul meu, supărat că nu a fost realitate, ci doar a fost...un vis. Acum, realizez că nimic în viață nu poate fi schimbat, nici măcar de un peștișor auriu care îndeplinește orice fel de dorințe, iar singurul care poate face ceva este doar Domnul Hristos și timpul.

Am povestit acest vis pentru că, în ultimii ani, mulți cunoscuți, prieteni sau foști colegi de liceu mi-au spus că au sesizat o schimbare în viața mea, în felul meu de a fi, în modul de gândire...întrebându-mă adesea: *Ești bine?* De obicei le răspund: *Da, așa cred!*. Iar unii mai suspicioși mă întrebă: *Ești sigur?*. De multe ori nu mai

răspund, dar într-adevăr sunt sigur...

Știu că în viață nu întotdeauna facem ceea ce ne place, însă vom încerca întotdeauna să ne prefacem în fața celorlalți că suntem mulțumiți! Spunând și celorlalți că ne simțim împliniți prin viața pe care o avem, încercăm de fapt să ne facem curaj pentru a continua în alegerea făcută. Nu știu care este motivul pentru care fiecare dintre noi își alege o meserie din care să trăiască, unde vrea să locuiască, starea civilă, însă știu că cel care face totul din dragoste este cu adevărat împlinit!

Imediat după terminarea stagiului militar, am avut onoarea să cunosc un tânăr care pe atunci era director la o instituție de stat și, la un moment dat, l-am întrebat cum de a ajuns atât de tânăr în funcție de conducere, știind că era cu doar 5 ani mai în vârstă decât mine. Răspunsul lui mi-a plăcut: *Fac ceea ce-mi place și iubesc! Iar rezultatele n-au întârziat să apară....*

Dacă mă simt împlinit și iubesc ceea ce fac, nu aș vrea s-o spun eu, ci să vorbească faptele mele. Din puțină rugăciune, dintr-o minte împrăștiată, încerc să-l regăsesc pe acest „Eugen” ce vrea să scrie despre cele trăite, despre gândurile lui. Fără îndoială, așa cum spunea și părintele Iulian: *Ziua noastră este ziua de astăzi, ziua de ieri nu mai este a noastră*, nu pot schimba nimic în vremurile trăite, dar pot să vă spun despre cum și pentru ce trăiesc.

Îmi vine în minte pericopa evanghelică prin care ni se vorbea despre urmarea Domnului Hristos, pe care îmi place să o numesc Evanghelia chemării primilor Apostoli. Aceași chemare, mai multe răspunsuri... Începând de la oameni simpli, cu inimile curate, căci *Dacă Domnul Hristos ar fi lucrat în felul oamenilor, n-ar fi ales drept apostoli doisprezece pescari, ci și-ar fi ales doisprezece regi*, spunea Sfântul Nicolae Velimirovici. Oare de ce a ales oameni simpli? Oare le-a impus să facă ceea ce vrea El?

Faptul că primii apostoli (Petru și Andrei, Iacov și Ioan ai lui Zevedeu) lasă mrejele și îi urmează fără cârtire, cred că în primul rând ne descoperă că simplitatea credinței este mult mai lucrătoare decât cunoașterea teologică la care vrem să ajungem! Dacă vreunul dintre cei chemați astăzi era „învățat” cu multe diplome și masterate, fără îndoială, la chemarea Domnului Hristos, ar fi răspuns cu o întrebare retorică, dacă nu cumva ar fi cerut să le dea argumente pentru a face acest gest de a-I urma Lui.

Și atunci, mă întreb: dacă credința nu o poți măsura, cum poți să-ți dai seama dacă cunoștințele acumulate te ajută în relația cu Dumnezeu? Cred că este la fel

de simplu: după felul în care răspunzi și tu astăzi la orice chemare a Lui! Firesc ar fi să facem același lucru ca Sfinții Apostoli, căci dacă începem să ne etalăm „viziunea” asupra ceea ce înseamnă să fii creștin prin citate ce ne consolidează părerile, atunci suntem asemenea eruditului care nu se înțelege nici pe el însuși, nici pe ceilalți nu-i poate face să-l înțeleagă.

În tradiția japoneză există un proverb: *Dacă cineva îți arată Luna, nu te uita la degetul celui ce ți-o arată!*... Din primele secole ale creștinismului, nu au încetat unii oameni (primii apostoli la început, apoi Sfinții Părinți) să ne arate calea către Domnul Hristos, dar noi, de cele mai multe ori, ne uităm numai la ei ca oameni (ar fi fost mult mai folositor sufletește dacă vedeam dragostea cu care au slujit Lui...) cu slăbiciuni, cu greșeli omenești. Acest lucru a luat mare amploare în zilele noastre, când suntem îndemnați să vedem nu ceea ce ne arată ei, ci „greșelile” lor. Pentru că diavolul nu vrea să vedem pe Domnul Hristos și lucrarea Sa în lume, ci să ne acoperim nepăsarea cu atenția îndreptată către lucruri pământești. Și culmea este că Domnul Hristos nu se uită la păcatul pe care l-am făcut, ci la pocăința cu care ne ridicăm privirea către El!

Cred că ceea ce caracterizează lumea secolului 21 este dependența! Fie am realizat, fie nu, astăzi, mai mult ca niciodată, cuvântul „dependent” este sinonim cu comportamentul zilnic al fiecăruia dintre noi. Suntem dependenți de telefoane, de mașină, de serviciu, de prieteni, de distracții, de televizor, de internet, de aproape tot ceea ce ne înconjoară... Iar această dependență ca stare de subordonare ne slăbește puterea de a fi liberi, ne supune printr-un atașament total ce de multe ori devine stare a omului dorit de orice altceva în afară de Dumnezeu! Cred că dacă omul își pierde darul de a fi liber, atunci pierde puterea de a se elibera de firea înclinată spre păcat.

Am ajuns la convingerea că Domnul Hristos a iubit omul și i-a dăruit libertatea! Cu toate acestea, omul nu l-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu și s-a „dedicat” iubirii de sine. Iubirea de sine ne împiedică să vedem cu adevărat ceea ce este bineplăcut Domnului: dreptul de a fi liber și stăpân al vieții tale. Zilele trecute am găsit un citat al dramaturgului francez Jacques Deval, care spunea că: *Dumnezeu a iubit păsările și a creat copacii, omul a iubit și el păsările și a creat cuștile pentru ele...* Da, cu atât mai mult pentru om, a creat o lume întregă! Iar el s-a ascuns după o frunză de smochin!

Poate că, pentru cei doisprezece apostoli care au devenit pescari de oameni lângă Domnul Hristos, pescuitul era singura lor sursă de venit și modul în care-și

puteau întreține familia. Sunt convins că nu L-au întrebat: *Ce va fi după ce vom urma Ție Doamne?*. Nici nu L-au rugat să aibă grijă de familiile lor, ci au urmat în și prin credință Lui, iar toate celelalte s-au adăugat lor. Chemarea cred că a fost și este începutul mântuirii. Răspunsul nostru afirmativ este în același timp atât urmarea Domnului Hristos, cât și strigătul tainic al sufletului ce vrea să fie liber de grijile, îndoielile și plăcerile acestei lumi.

În încheiere vreau să vă spun că alături de Domnul Hristos omul trebuie să se simtă liber. Dacă nu se simte liber să facă ce vrea El, atunci ceva nu este în regulă cu credința lui. Credința poate fi simplă și curată, dar poate fi și „profundă”; însă prin acest „profund” nu mă pot referi la adâncimea trăirii, ci la „bagajul de cunoștințe” pe care vrem să le avem despre Dumnezeu și Biserică. Ca exemplu voi spune că omul simplu întotdeauna se roagă mult mai curat și sincer prin simplitatea lui, decât cel ce a studiat citind mult și bine, dar acum nu se roagă, ci doar ține „discursuri” despre ceea ce ar vrea să fie. Credeți-mă că și eu tânjesc după această simplitate pe care am pierdut-o...

Când mintea cunoaște, spunem că avem un bagaj de cunoștințe, când inima cunoaște, spunem că iubim, iar când sufletul cunoaște spunem că....

Hristos a Înviat!

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Există două feluri de oameni: cei care îi spun
lui Dumnezeu "Facă-se voia Ta" și cei cărora
Dumnezeu le spune "Bine, acționează după cum
crezi".

— C.S. Lewis

Când credeai că nu te văd, eu te vedeam

Am citit zilele acestea o scrisorică pe care o doamnă a trimis-o, în semn de mulțumire, mamei sale. Probabil mama împlinise o vârstă, iar fiica a dorit să-i dăruiască ceva special ca semn de prețuire și de mulțumire pentru tot ce a făcut pentru ea:

„Mamă, tu m-ai învățat multe fără să-mi vorbești. Nu ai fost un om cu multă carte, dar lucrurile cele mai importante ale vieții de la tine le știu. N-am învățat din ce mi-ai spus, ci din ce am văzut când tu credeai că nu te văd. Când credeai că nu te văd, eu te vedeam. Aveam 5 ani și, când credeai că nu te văd, ai luat primul meu desen și l-ai lipit pe frigider. Atunci m-am hotărât să devin pictoriță.

Într-o zi, când credeai că nu te văd, a bătut la ușa noastră un om sărac, iar tu i-ai dat de mâncare. Atunci am învățat ce este milostenia.

Într-o seară, când credeai că nu mă uit, te-am văzut în genunchi în fața icoanei. Vorbeai cu cineva. Atunci, am început să înțeleg că există Dumnezeu și am învățat credința.

Altădată, când credeai că eu nu văd, te-am văzut plângând și am aflat că în lume există și suferință, dar și că lacrimile mângâie.

Înainte de culcare, când credeai că eu nu văd, mă sărutai de noapte bună și de fiecare dată înțelegeam cât de mult mă iubești.

Când credeai că nu te văd, eu te vedeam și vreau să-ți mulțumesc pentru toate lucrurile pe care le-am învățat de la tine, când credeai că nu te văd”.

Pr. Nicodim Petre

www.altarulcredintei.md

Aduceți-vă aminte ceea ce ne-a spus Hristos: «Tot ceea ce ați făcut oamenilor, Mie mi-ați făcut».

Notați cuvintele acestea cu litere de aur pe tablele inimilor voastre, notați-le și atârnați-le lângă icoană și citiți-le în fiecare zi”. (Mitr. Tihon (Șevkunov)

Ce nu te va întreba Dumnezeu la judecată?

Dumnezeu nu te va întreba ce fel de mașină ai condus, dar te va întreba câți oameni ai condus cu ea, atunci când aveau nevoie de un mijloc de transport;

Dumnezeu nu te va întreba câți metri pătrați are casa ta, dar te va întreba câți oameni au fost bine primiți în casa ta;

Dumnezeu nu te va întreba despre hainele la modă pe care le ai în dulap, dar te va întreba pe câți oameni nevoiași i-au îmbrăcat acele haine;

Dumnezeu nu te va întreba ce poziție socială ai avut, dar te va întreba cum te-ai comportat cu ceilalți;

Dumnezeu nu te va întreba câte proprietăți și bunuri materiale ai avut, dar te va întreba cum ți-au condus acestea viața;

Dumnezeu nu te va întreba care a fost salariul cel mai mare pe care l-ai avut, dar te va întreba ce compromisuri ai făcut pentru a-l obține;

Dumnezeu nu te va întreba cât de mult ai muncit peste program la serviciu, dar te va întreba cât de mult ai „muncit peste program” cu familia și pentru cei dragi;

Dumnezeu nu te va întreba câtă lume te-a recomandat, dar te va întreba pe câți ai recomandat tu la rândul tău;

Dumnezeu nu te va întreba ce meserie ai avut, dar te va întreba dacă ai schimbat meseria după cea mai bună abilitate a ta;

Dumnezeu nu te va întreba ce ai făcut să te ajuți, dar te va întreba ce ai făcut să îi ajuți pe ceilalți;

Dumnezeu nu te va întreba câți prieteni ai avut, dar te va întreba pentru câți oameni ai fost un adevărat prieten;

Dumnezeu nu te va întreba cum ți-ai apărat drepturile, dar te va întreba cum ai apărat drepturile altora;

Dumnezeu nu te va întreba ce vecini ai avut, dar te va întreba ce fel de vecin ai fost tu lor;

Dumnezeu nu te va întreba de câte ori vorbele tale au spus adevărul, dar te va întreba de câte ori nu au spus adevărul.

Sursa: www.altarulcredintei.md

Strofe pentru suflet

Când Obosești

Când obosești să lupți cu viața și lacrimi n-ai ca să mai plângi,
Când simți că totul se sfârșește și doar dureri amare strângi,
Ridică-ți ochii către ceruri și strigă-ți neputința toată
Spre Cel ce-a dus povara lumii...și înc-o duce și ne-așteaptă!

Când ești înconjurat de oameni, dar ești mai singur ca sihastru',
Când florii nu-i mai simți parfumul, nici cerul nu-ți mai pare-albastru,
Aprinde-o candelă în suflet și cheamă Numele cel Sfânt
Și vei simți cum ruga ta coboară Cerul pe Pământ!

Așa făcut-a și Hristos în noaptea-n care a fost vândut
Știind că va urma Calvarul după acel viclean sărut,
Era tot singur în durere, doar luna își vărsa argintul
Țesând din fire de lumină un giulgiu pentru Răstignitul!

Când toți dormeau cu visu-n gene și ochi vicleni pândeau în noapte,
Când lacrima-I cădea fierbinte peste-ale rugii sfinte șoapte,
Când peste tot era tăcere și-n cer și-n lumea pământescă,
Un înger coborî din slavă, voința-I să o întărească!

Și dacă a urcat Golgota, ducând povara până sus,
(Nu Crucea Lui, ci crucea noastră era pe umeri la Iisus),
Cum ar putea să nu te audă? Nimic nu-i poți ascunde Lui,
De-L chemi îți va întinde mâna...ce poartă urma de la cui!

O, frații mei, câtă durere în trup și-n suflet a purtat!
Precum un miel la-njunghiere pentru păcatul meu S-a dat,
Pentru întreaga Omenire de la Adam și până azi...
Și tu nu poți, iubite frate...nimic să ierți...nimic să rabzi!

De-L vei chema și tu-n durere, îți șterge suferința toată
Și te ridică pe-ai Săi umeri și spre pășunea Lui te poartă,
Atât de mult te prețuiește că în Altare iar se frânge,
Să-ți fie hrană și putere prin Trupul Său și Sfântu-i Sânge!

Cea mai mare școală a vieții

Cea mai mare școală a vieții este să cunoști pe Dumnezeu și pe tine însuși. Dacă ne-am judeca mereu pe noi și faptele noastre, nu am mai avea timp să judecăm pe alții și faptele lor! Nu lăsa lucrurile exterioare să le distrugă pe cele interioare. Mereu se vor găsi motive sau oameni care să te tragă în jos, dar caută bine în tine și vei găsi mult mai multe motive care să te ducă în sus. Iubește cu adevărat și fără de păcat! Iartă, iubește, cucerește tot ceea ce cerul dorește. Gândul și urechea ta nu le apleca la oameni căci vei fi rănit, apleacă-le la Dumnezeu și vei fi mântuit.

Nu vă speriați, țineți-vă aproape de Dumnezeu și nu vă va atinge nimic rău. Dacă față de Dumnezeu ești în regulă, curat, împăcat, atunci ești un om minunat, chiar dacă de lume ești urât, judecat sau alungat. Tu iartă, iartă pe oricine, căci aceasta este cea mai mare minune astăzi.

Nu îi poți opri pe cei ce vor să-ți facă rău, oricât de bun ai fi tu, dar poți ca tu să nu faci rău nimănui. Omul zilelor noastre este foarte instabil atât în credință, cât și în prietenie. Oamenii se vând prea ușor fie unii pe alții, fie pe ei înșiși. Respectul,

Încrederea, iertarea, iubirea, dragostea, smerenia, răbdarea le mai găsim doar în cărți. Imposibil să fie o lume mai bună, dacă noi suntem mai răi pe zi ce trece. O lume mai bună se poate face doar prin bunătatea noastră, nu prin răutate.

Îndepărtarea de Dumnezeu, de adevăr, de normalitate aduce multă pedeapsă și greutate. Omul întrece măsura în toate păcatele și fărădelegile. Nu se mai roagă, nu se mai pocăiește, nu se mai spovedește și atunci inima i se umple de invidie și ură. Avem timp de orice, mai puțin de Dumnezeu. Omul se strică pe zi ce trece, se îndepărtează de Dumnezeu și se afundă în păcate tot mai rău. Nu mai crede în ce spune Sfânta Scriptură, dar crede tot ce spune televizorul sau internetul. Nu mai caută în Evanghelie adevărul, acolo unde l-ar găsi neștirbit, ci îl caută pe internet unde minciuna este înfloritoare. Din această pricină dispare puterea de a se mai ruga, dar mai ales de a ierta. Dispare puterea de a mai iubi curat. Dispare normalitatea și dreptatea, iar în locul lor apar superficialitatea și anormalitatea. Trebuie multă rugăciune și curăție ca să trecem cu bine în veșnicie.

Încearcă să nu lași ca vorbele oamenilor să înlocuiască cuvintele lui Dumnezeu. Și orice tulburări sau sminteli ai vedea în jurul tău, trebuie să rămâi statornic în credință. Și cel mai bine este dacă poți trece peste toate câte ți se întâmplă, fără să judeci, căci atunci vei scăpa și tu de judecata lui Dumnezeu. Împrăștie în jurul tău doar iubire și iertare, smerenie și dragoste adevărată.

Sursa: www.altarulcerdintei.md

Părintele Ioan Danci

Să simtă toți iubirea ta...

*I*ubirea nu cere mari isprăvi și planuri mari; face mult bine doar cu o vorbă bună, cu o privire, o mică rugăciune...

Ea cată la frate, gata mereu să-i sară în ajutor. Fii blând și bun cu toți, ne îndeamnă Părintele Serghie, că toți sunt în nevoi, bolnavi cu toții. Nu-i nimeni sănătos la suflet. Deși ne pare că le merge bine, de stai să cugeți ce i-a fost hărăzit omului să fie, și ce-a ajuns, nu poți decât să plângi de mila lor, și-a ta. Pe lângă asta, sunt necazurile vieții: citește numai ziarul, și-ai să vezi cum omenirea se zbate în chin și suferință. N-au, oare, toți acești oameni nefericiți nevoie de mila și bunătatea ta?

Fiecare om pe care Domnul ți l-a scos în cale să simtă că ți-e drag, că-i vrei binele și ai dorința vie de a-l ajuta. Să simtă, adică, toți iubirea ta.

Și cum să nu-i iubești pe toți, când sunt cu toții de mare preț în ochii lui Dumnezeu! Când fiecare, cum spune Dostoievski, mărunț și neînsemnat cum e, are o soartă măreață și zguduitoare, vrednic de luat în seamă și de plâns. Că pentru toți, până la unul, S-a întrupat și S-a jertfit Hristos. Părintele Serghie spune sus și

tare că niciodată nu-i prețuim pe oameni așa cum se cuvine, și de aceea pe cei ce par că sunt mai de necinste, pe aceia cu mai multă cinste să-i întâmpinăm (cf. 1 Cor. 12, 23).

Să-ți pese de fiecare om, ajută-l, dorește-i mântuirea. Cu gingășie însă să-l ajuți. Nu-i ține predici, că nu-i sunt de folos nici lui, nici ție. Nici sfat nu da de nu ți s-a cerut. De faci vreun bine, fă-l cu duh smerit. Să-ți fie pildă adâncă smerenie cu care Sfântul Serafim de Sarov îi întâmpina pe cei ce veneau la el, mic ori mare. (...)

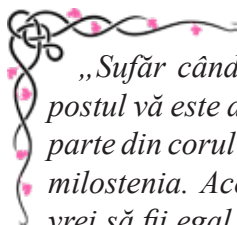
Mai înainte de a le vorbi oamenilor de Dumnezeu, roagă-l, pe Duhul Sfânt să te lumineze cum și ce să spui. Și întotdeauna, cu rugăciune pentru cel de lângă tine, caută și află cuvântul potrivit.

Că rugăciunea uneltește iubirea de oameni, o ține vie, o sporește și o arată. Rugăciunea îți deschide ochii, ca să-l vezi pe cel de lângă tine și să-i cunoști nevoia. Din milă, vine ruga, iar din rugă, mila.

Îndoit folos ai pururea din rugăciunea pentru frate; pe tine te blagoslovește cu sporul de iubire, pe celălalt, cu mângâierea celor cerute pentru el. Și nu-i mai mare dar ca darul rugăciunii. Dă-l mai întâi celui ce-i știi nevoia și necazul. Dar ține minte că nu e om să n-aibă trebuință de rugăciunea și de iubirea ta.

Iar nevoia pe care o are fiecare, ți-o arată rugăciunea. Ea îți șoptește și de-i bine să-i vorbești și cum, ori de-i mai bine să păstrezi tăcerea și să stai deoparte.

Jean-Claude Larchet, Ține candela inimii aprinsă. Învățătura Părintelui Serghie, Editura Sophia, pp. 97-99

„Sufăr când vă văd că neglijați toate celelalte virtuți și socotiți că postul vă este de ajuns pentru mântuire; și doar postul este cea mai mică parte din corul virtuților. Cea mai mare virtute este dragostea, bunătatea, milostenia. Aceste virtuți depășesc chiar virtutea fecioriei. Deci, dacă vrei să fii egal cu apostolii, nimic nu te împiedică! E de ajuns numai să săvârșești virtutea dragostei și nu ești cu nimic mai mic decât apostolii.”

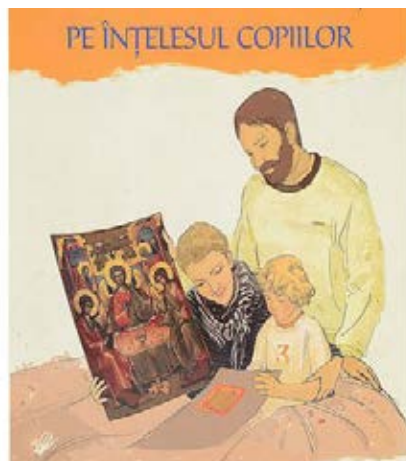
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Credința pentru copiii de toate vârstele

Cele patru piersici

Odată, un țăran a vrut să-i încerce pe cei patru fii ai săi. I-a chemat dimineața la el și i-a dat fiecăruia câte o piersică. A plecat apoi la câmp, lăsându-i să-și vadă de treburi și să-și împartă ziua cum cred ei de cuviință. Seara însă, când s-a întors, i-a chemat pe toți patru în tindă și l-a întrebat pe cel mai mare:

- Spune-mi, ce-ai făcut cu piersica ta?
- Ce să fac, tătucă, am mâncat-o și-ți mulțumesc. A fost tare bună. Am luat, apoi, sămburele, l-am plantat în spatele casei, am udat locul și nădăjduiesc să crească acolo un piersic frumos și roditor.
- Bine ai făcut, băiatul tatii, sunt sigur că tu o să ajungi un bun gospodar. Dar tu, îi zise celui de-al doilea, ce-ai făcut cu piersica ta?
- Am mâncat-o. A fost atât de bună, coaptă și fragedă...
- Și apoi?
- Păi, am aruncat sămburele și m-am dus la mama să-i mai cer câteva, că tare bune erau.
- Fiule, zise atunci omul cu întristare în glas, ai grijă să nu ajungi un om lacom că „lacomul mai mult pierde și leneșul mai mult aleargă”. Dar ție ți-a plăcut piersica, a fost bună? - l-a întrebat țăranul și pe cel de-al treilea fiu al său.
- Nu știu.
- Cum nu știi, da' ce-ai făcut cu ea?
- Am vândut-o. M-am dus cu ea în târg și am dat-o cu zece bani. Uite-i!
- Fiule, tu sigur o să ajungi mare negustor, dar ai grijă că nu toate sunt de vânzare în viață; mai ales, nu ceea ce ai primit de la părinți.

În sfârșit, țăranul l-a întrebat și pe ultimul băiat, cel mai mic dintre toți.

- Dar ție ți-a plăcut piersica?
- Nici eu nu știu, tătucă.
- Cum, și tu ai vândut-o?

- Nu, tată. Eu m-am dus în vizită la prietenul meu de peste drum, care e bolnav, și i-am dus-o lui. S-a bucurat mult pentru ea și mi-a mulțumit din suflet.

Cu lacrimi în ochi, tatăl și-a luat copilașul pe genunchi și I-a spus:

- Nu știu ce te vei face tu în viață, dar știu că, indiferent ce drum vei urma vei fi un bun creștin și asta e tot ce contează.

(Leon Magdan, Cele mai frumoase Pilde și povestiri creștin-ortodoxe, Editura Aramis)

Îngerul mic

Îngerul mic din stânga Ta, Părinte,
de-o vreme încoace e strașnic de cuminte.

Rostogolind ba stelele, ba luna,
te miri și Tu că n-a mai spart niciuna
și nu se mai întoarce de la școală
cu aripile pline de cerneală.

Din sfinți, nu vezi niciunul să mai fiarbă
cu pâra-n glas că l-ar fi tras de barbă
și-și bea frumos tainul său de lapte
când mulge Capricornul maica Noapte.

Apoi, în umbra cerului, de frică,
adoarme-mbrățișat cu Ursa Mică
Iar tu, de după norii cum îi vata,
Te bucuri Doamne, ca pe vremuri
tata...

Izvorul Tămăduirii

Izvorul Tămăduirii are o istorie veche de 1500 de ani și evocă un miracol care datează din secolul al V-lea, pe vremea evlaviosului Leon cel Mare, cu puțin timp înainte ca acesta să ajungă împărat. Legenda spune că Leon cel evlavios și binecredincios se plimba printr-o pădure din apropierea Constantinopolului unde a întâlnit un bătrân orb. Leon s-a oferit să-l călăuzească.

Din vorbă în vorbă, Leon a constatat că bătrânul era un om religios care obișnuia să le spună creștinilor că, în pădurile imperiale, sunt izvoare și lacuri ocrotite de Maica Domnului, protectoarea sihaștrilor retrași în acele locuri. Legenda mai spune că, prinși în discuții legate de Învierea Domnului, cei doi s-au rătăcit și atunci când orbului i s-a făcut sete și l-a rugat pe Leon să-i aducă apă, viitorul împărat n-a găsit. Atunci când era deznădăjduit, el a auzit o voce: „Nu este nevoie să te ostenești, Leon, căci apa este aproape. Pătrunde, Leone, mai adânc în această pădure și luând apă tulbure potolește setea orbului și apoi unge cu ea ochii lui întunecați! Atunci vei cunoaște cine sunt eu!”.

Leon a urmat întocmai sfatul primit „de sus”, iar orbul și-a recăpătat în mod miraculos vederea. Când s-a înfăptuit minunea, orbul a exclamat: „Maica Domnului, ești aici! Te-am găsit!”. Copleșit de cele întâmplate, Leon a îngenuncheat și a rostit la rândul lui: „Am văzut Lumina cea adevărată, pe Maica Precurată. Aici este izvorul tămăduitor, fântâna dătătoare de sănătate!”. Înteleptul orb i-a zis lui Leon că, în curând, va ajunge împărat. Profeția s-a împlinit, iar prima grijă a împăratului Leon a fost să ridice o biserică, aproape de izvorul tămăduitor.

Se spune că după ce a băut apă din apa vindecătoare, chiar și împăratul Justinian s-a însănătoșit, după o grea suferință. Izvorul s-a păstrat până în zilele noastre. La Istanbul, denumirea actuală a vechii cetăți a Constantinopolului, credincioșii se pot închina într-o biserică cu hramul Izvorul Tămăduirii, ridicată în secolul al XIX-lea, la subsolul căreia există un paraclis ce datează din secolul al V-lea și care adăpostește un izvor cu apă tămăduitoare din vremea împăratului Leon.

Sursa: www.libertatea.ro

Sfinții Împărați Constantin și Elena

Fericitul și purerea pomenitul Constantin (306-337), a fost fiul lui Constanțiu Hlor (305-306) și al cinstitei Elena. Constantin a luat stăpânirea împărăției după moartea tatălui său, cu învoirea întregii oștiri, pentru că era iubit de toți. Maxențiu, fiul nelegitim al lui Maximian, auzind de acest fapt, a pornit război împotriva lui Constantin.

Episcopul Eusebiu de Cezareea istorisește că, plecând în întâmpinarea dușmanului său, împăratul Constantin se ruga, cerând ajutor de la Dumnezeu înainte de a începe lupta, știind că oastea lui este mai slabă decât cea a lui Maxențiu.

Ca răspuns la rugăciunea lui, Constantin a văzut, ziua în amiaza mare, strălucind pe cer, o cruce luminoasă, pe care scria cu slove alcătuite din stele: „Prin acest semn vei învinge”; iar în noaptea ce a urmat, tot el a văzut în vis pe Însuși Domnul Iisus Hristos apropiindu-Se de el și îndemnându-l să-și facă steag ostășesc cu semnul Sfintei Cruci pe el.

Mai târziu, fericitul Constantin și-a mutat capitala împărăției de la Roma la Bizanț. Aici, a zidit din nou această cetate, ca o roadă a credinței sale în Hristos și a împodobit-o cu tot felul de biserici, ca pe o adevărată nouă Romă creștină, numită apoi Constantinopol, după numele său.

Sfântul Împărat Constantin a fost însă ajutat și de evlavia și râvna mamei sale, Elena, care, mergând la Ierusalim pentru descoperirea locurilor sfinte din Evanghelia, a aflat locul Golgotei, al Sfântului Mormânt și lemnul cinstitei Cruci și a zidit cu împărătească dărnicie biserica Sfântului Mormânt, biserica din Betleem, pe cea din Nazaret și alte sfinte locașuri.

Pentru toate aceste fapte de folos credinței creștine, săvârșite de marele Constantin și maica sa Elena, ei s-au învrednicit a fi numiți „Sfinți împărați întocmai cu Apostolii”. Sfântul Constantin a adormit în Domnul, la anul 337, cu zece ani după adormirea maicii sale, Sfânta Elena.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Mai 2019

- 1 M Sf. Prooroc Ieremia; Cuv. Mc. Eftimie, Ignatie și Acachie; Cuv. Isidora
- 2 J Aducerea moaștelor Sf. Atanasie cel Mare
- 3 V † Izvorul Tămăduirii; Sf. Mc. Timotei și soția sa Mavra; Sf. Mc. Diodor și Rodopian, diac.; Cuv. Teodosie (Harți)
- 4 S Sf. Mc. Pelaghia; Cuv. Valerian
- 5 D Sf. M. Mc. Irina; Sf. Mc. Neofit, Gaie și Gaian

Duminica a II-a după Paști (a Sf. Ap. Toma); Ap. Fapte V, 12-20; Ev. Ioan XX, 19-31; glas 1, voscr. 1

- 6 L Sf. și Dreptul Iov; Cuv. Mamant, Pahomie și Ilarion
- 7 M Arătarea semnului Sf. Cruci pe cer la Ierusalim; Sf. Mc. Acachie și Codrat
- 8 M † Sf. Ap. și Ev. Ioan; Cuv. Arsenie cel Mare (Dezlegare la pește)
- 9 J Aducerea moaștelor Sf. Ier. Nicolae la Bari; Sf. Prooroc Isaia; Sf. Mc. Hristofor
- 10 V Sf. Ap. Simon Zilotul; Cuv. Isihie Mărt. și Lavrentie (Dezlegare la pește)
- 11 S Sf. Sfințit Mc. Mochie; Sf. Chiril și Metodeie, apostolii slavilor
- 12 D † Sf. Mc. Ioan Valahul; Sf. Epifanie, Arhiep. Ciprului; Sf. Gherman, Patr. Constantinopolului

Duminica a III-a după Paști (a Mironosițelor); Ap. Fapte VI, 1-7; Ev. Marcu XV, 43-47; XVI, 1- 8; glas 2, voscr. 4

- 13 L Sf. Mc. Glicheria; Cuv. Serghie Mărturisitorul
- 14 M Sf. Mc. Isidor; Sf. Sfințit Mc. Terapont
- 15 M Cuv. Pahomie cel Mare; Cuv. Ahile, Ep. Larisei (Dezlegare la pește)
- 16 J Cuv. Teodor cel Sfințit; Sf. Mc. Isachie, Simeon și Petru
- 17 V Sf. Ap. Andronic; Sf. Iunia; Cuv. Nectarie și Teofan (Dezlegare la pește)
- 18 S Sf. Mc. Petru, Dionisie și Hristina; Sf. Mc. Teodot și cele 7 Sf. Mc. fecioare
- 19 D Sf. Sfințit Mc. Patrachie; Sf. Mc. Chiriachi; Cuv. Memnon

Duminica a IV-a după Paști (a Slăbănogului de la Vitezda); Ap. Fapte IX, 32-42; Ev. Ioan V, 1-15; glas 3, voscr. 5

- 20 L Sf. Mc. Talaleu; Cuv. Talasie; Cuv. Marcu Pustnicul
- 21 M † Sf. Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa Elena
- 22 M Sf. Mc. Vasilisc și Marcel; Sf. Părinți de la Sinodul al II-lea Ecumenic; Sf. Mc. Sofia, doctorița (Înjumătățirea praznicului Cincizecimii) (Dezlegare la pește)
- 23 J Cuv. Mihail Mărt., Ep. Sinadei; Sf. Maria lui Cleopa
- 24 V Cuv. Simeon; Sf. Mc. Serapion; Sf. Mc. Marciana (Dezlegare la pește)
- 25 S † A treia aflare a Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Celestin
- 26 D Sf. Ap. Carp și Alfeu, din cei 70; Sf. Mc. Averchie și Elena

Duminica a V-a după Paști (a Samarinencii); Ap. Fapte XI, 19-30; Ev. Ioan IV, 5-42; glas 4, voscr. 7

- 27 L Sf. Mc. Iuliu Veteranul; Sf. Sfințiți Mc. Terapont și Eladie; Sf. Mc. Alipie; Sf. Ioan Rusul
- 28 M Cuv. Nichita Mărt., Ep. Calcedonului; Sf. Sfințit Mc. Eutihie
- 29 M Sf. Mc. Teodosia; Sf. Sfințit Mc. Olivian și Alexandru (Dezlegare la pește)
- 30 J Cuv. Isaachie Mărt. și Varlaam; Sf. Mc. Natalie
- 31 V Sf. Mc. Ermie; Sf. Mc. Eusebie și Haralambie (Dezlegare la pește)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Ce vreau eu sau ce vrei Tu?	1
Când credeai că nu te văd, eu te vedeam	5
Ce nu te va întreba Dumnezeu la judecată?	6
Strofe pentru suflet	7
Cea mai mare școală a vieții	8
Să simtă toți iubirea ta... ..	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Izvorul Tămăduirii	14
Sfinții Împărați Constantin și Elena	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliuciniov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424